MASTER
NEGATIVE
NO. 93-81213-22

AUTHOR:

SCHMIDT, MORIZ

TITLE:

DE DITHYRAMBO...

PLACE:

BEROLINI

DATE:

[1844]

Master Negative #

93-81213-22

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

 Schmidt, Moriz [Wilhelm Constantin], 1823-88.
De dithyrambo poetisque dithyrambicis.
Berolini [1844] Nar. D. 32 p.
Doctor's dissertation at Berlin university. 374279
No. 9 of a volume of pamphlets

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11x
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 3/26/93 INITIALS BAP
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

No. 9.

DE DITHYRAMBO POETISQUE DITHYRAMBICIS.

DISSERTATIO INAUGURALIS
QUAM
CONSENSU ET AUCTORITATE
AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS
IN
ALMA LITERARUM UNIVERSITATE
FRIDERICA GUILELMA
PRO SUMMIS
IN PHILOSOPHIA HONORIBUS
RITE OBTINENDIS
DIE XV M. MARTII A. MDCCCXLIIII
HORA XI
PUBLICE DEFENDET
AUCTOR

MAURICIUS SCHMIDT
WRATISLAVIENSIS.

OPPONENTIBUS:
CAROLO HERMANN, PHIL. CAND.
BERNARDO RIBBECK, COLLEG. IUD. ASSES.
VITO WEISS, MEDICIN. CAND.

BEROLINI,
TYPIS A. G. SCHADII.

DE PHILOXENO CYTHERIO.

De Philoxeno Cytherio, qui primum prolixius disputavit Dan. Wyttenbachius in Philomath. Tom. II p. 72: „Carminum reliquias, ait, quae in veterum monumentis sub Philoxeni nomine feruntur, uni potius eidemque Cytherio poetae, quam diversis tribuendae videntur. Eas colligere, emendare, digerere et auctoris vitam diligenter enarrare operae pretium erit, et argumentum conveniens studio docti iuvenis, qui eo pertractando et ipse proficiat et aliis prosit.“ Inde factum, ut his diebus vel duo invenirentur docti viri, qui morem gerentes Wyttenbachio, de Philoxeno facerent commentationem, alter L. A. Bergleinus De Philoxeno Cytherio dithyramborum poeta Gotting. 1843. 8. alter Georg. Bippartus Philoxeni, Timothei, Telestis dithyrambographorum reliquiae. Lips. 1843. 8. Verum tamen a Philoxeni carmine nobilissimo, *Δεῖπνον* inscripto uterque manus abstinuit, ille quidem (p. 41) ne saxum ut aiunt sarrire neu temerarie in eo operam collocare videretur, quod etiam exercitatissimis viris, ut Meinekio et Bergkio desperatum sit; hic vero, quoniam omnino abiudicandum censeret Convivium a Philoxeno Cytherio. Quae cum ita sint, quaestionem de Philoxeno nondum absolutam esse ratus, ea, quae diu antequam duumvirorum istorum lucubrationes lucem publicam spectarent, eodem in argumento elaboraveram, nunc amplius retinere nolo. Ac proficis-

cendum nobis est, cum alii fere fontes desint, a Suida: s. v. *Φιλόξενος* pag. 3797 Gaisf. *Φιλόξενος. Ἐυλητίδου. Κυθήριος. λυρικός. ἔγραψε διθυράμβους κδ΄. τελευτᾷ δ' ἐν Ἐφέσῳ. οὗτος ἀνδραποδισθέντων τῶν Κυθηρίων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἠγοράσθη ὑπὸ Ἀγησύλου τινὸς καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐτράφη καὶ Μύρμηξ ἐκαλεῖτο. Ἐπαιδεύθη δὲ μετὰ θάνατον Ἀγησύλου Μελανιππίδου πριαμένου αὐτὸν τοῦ λυρικοῦ. Καλλίστρατος δὲ Ἡρακλείας αὐτὸν γράφει ποντικῆς· ἔγραψε δὲ μελικῶς γενεαλογίαν τῶν Αἰακίδων.* cui similia Eudocia ap. Villois. Anecd. Gr. p. 428 *Φιλόξενος. Εὐλητίδου. Κυθήριος. λυρικός. ἔγραψε διθυράμβους καὶ γενεαλογίαν τῶν Αἰακίδων μελικῶς.* Ac Cytherius quidem totius audit antiquitatis consensu, ut mihi quidem valde suspicionem moveat Callistratus, in quo dubitationem nonnullos admisisse viros doctos video, etiamsi quis iste intelligendus Callistratus sit, omni mihi videatur controversia carere. Est enim quemadmodum recte monuerunt Weichertus *„Ueber das Leben und die Gedichte des Apollonius von Rhodus."* (Meiss. 1821. 8.) p. 256. 257 et Polsberw. de Heraclea Ponti Lib. VI spec. I (Brandenb. 1833. 8) p. 18 idem Domitius Callistratus Heracleota, cuius etiam nunc octo, ni fallor, inveniuntur ex rerum Heracleoticarum libris fragmenta cf. Voss. Histor. Graec. p. 338. Fabric. Bibl. Graec. IV, c. 24. Orelli Memnon. hist. excerpt. p. 215. A. Boeckh. Praef. in Pind. Schol. p. XIII. Facellus autem, qui in Scr. Rer. Sicul. nostrum Philoxenum inter Syracusanos poetas retulit haud dubie Plutarchi loco de vit. aer. alien. deceptus est. Namque Grysar. etiam Dor. Com. p. 286 seductus Schol. Arist. Plut. 290 testimonio similem in eadem re errorem admisit. Sed de anno, quo aut natus aut mortuus sit Philoxenus, scriptores tacent, unde peropportune nobis in hac dubitatione succurrit Chron. Par. Ep. 70 (p. 29 ed. E. Wagner.) *ἀφ οὗ Φιλοξενος διθυραμβοποιος τελευτα βιον ἐτη |Δ|Π. ἐτη ΗΔΠΙ ἀρχοντος Ἀθηνησι Πυθεου,* unde Philoxenum

anno aetatis quinquagesimo quinto Olymp. C, 1 mortuum esse docemur. Nam Diod. Sic. Bibl. XIV, 57 non nisi tempus ponit, quo Philoxenus maxime floruerit, Olymp. XCV, 3 eidemque anno Diodorum secutus assignat eum Anonym. in OL. Descr. Itaque si Marm. Par. sequimur anno Olymp. LXXXV, 1. 2 natus Philoxenus est. Sed iam rursus nova viris doctis exoriri difficultas in eo visa est, quod Suidas ipsum a Lacedaemoniis tradidit in servitutem esse venditum; tametsi enim intra Olymp. LXXXVI, 2 et XCII, 3 quo mortuum esse Melanippidem dithyrambicum supra statuimus notissima quidem sit devastatio insulae Cytherae per Athenienses [1]) Nicia imperatore instituta, Ol. LXXXIX, 1 tamen de invasione Lacedaemoniorum nulla omnino apud veteres historiarum auctores commemoratio facta est. Etenim Thucydides etiam apud quem de Cythera insula locus exstat insignis, ita de ea loquitur, ac si ex longissimo tempore in fide Lacedaemoniorum fuerit (Lib. IV, 53) *τὰ δὲ Κύθηρα νῆσός ἐστιν, ἐπικεῖται δὲ τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν. Λακεδαιμόνιοι δέ εἰσι τῶν περιοίκων καὶ Κυθηροδίκης ἀρχὴ ἐκ τῆς Σπάρτης διέβαινεν αὐτόσε κατ' ἔτος, ὁπλιτῶν δὲ φρουρὴν διέπεμπον ἀεὶ καὶ πολλὴν ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο κ. τ. λ.* Memini tamen apud Pausaniam legere (p. 52 ed. Sylb.) iam ante Niciae tempora aliquando insulam eam in Atheniensium potestatem venisse; Tolmidae devictam expeditionibus. Ol. LXXXIII, $\frac{2}{3}$ *Ἐπὶ δὲ τοῦ βάθρου* (ait) *καὶ ἀνδριαντές εἰσιν ἐντός, οἷς ἐμαντεύετο Τολμίδῃ, καὶ αὐτὸς Τολμίδης. ὃς Ἀθηναίων ναυσὶν ἡγούμενος, ἄλλους τε ἐκάκωσε καὶ Πελοποννησίων τὴν χώραν, ὅσοι νέμονται τὴν παραλίαν καὶ γὰρ Λακεδαιμονίων ἐπὶ Γυθίῳ τὰ νεώρια ἐνέπρησεν καὶ τῶν πε-*

---

1) Itaque suspicati sunt nonnulli, quibus Bodius p. 294 assensum praebet, pro *Λακεδαιμονίων* ap. Suid. legendum esse: *Ἀθηναίων*. Et sic nuperrime etiam Meinek. Com. Tom. IV p. 635 statuit. cl. Vol. II p. 658 et L. A. Berglein l. l. p. 6. 7.

ριοίκων Εὔβοιαν εἷλεν καὶ τὴν Κυθηρίων νῆσον. Debebat igitur ea insula recuperari a Lacedaemoniis, priusquam denuo expugnaretur ab Atheniensibus, quod, quo anno factum sit inter Ol. LXXXIII, $\frac{2}{3}$ et Olymp. LXXXIX, 1 accurate definire vix poterimus, sed ante Olymp. LXXXVI, 2 non factum esse si qua in Marmore Pario fides inest, in aperto est. At videtur ne opus quidem esse argutiis istis. Nam Cythera insula haud dubie brevi post Niciae expugnationem rursum Laconicae ditionis facta est. Quod vero Suidas ait Cytherios in servitutem venisse Lacedaemoniorum hoc optime intellegi poterit de Atheniensium ibi relicto praesidio. Cf. Thucyd. IV, 51. Manso Sparta Append. ad Tom. I. Sed hoc, utcunque se habeat, hero paruisse Philoxenum, non Suidae solum testimonio verum etiam Hesychii verbis probatur s. v. *Δούλωνα τὸν Φιλόξενον Μουσικόν· ἐπειδὴ δοῦλος ἐγεγόνει ὁ Φιλόξενος. ἦν δὲ τὸ γένος Κυθήριος;* quod unde depromptum sit difficile fuerit divinatu, tamen scriptoris cuiusdam locum esse abrupte exscriptum patet [2]). Ceterum fuit aliquando ut nomen illud *Δούλων* sub Eubuli fabula quadam latere suspicarer, de qua sciebam controversiam esse, utrum *Δόλων* an *δοῦλος* inscribenda sit; quibus conglutinatis lectionibus, facile refingi *Δούλων* potuisset. Sed *Δόλων* genuinum esse titulum Meinekius in hist. crit. p. 363 satis evicit. Tamen ad alterum eius nomen servile *Μύρμηξ* non inurbane alludi credo ab Aristoph. in Ran. 1502 (1554)

— — — καὶ παίδευσον
τοὺς ἀνοήτους (πολλοὶ δ' εἰσὶ)
καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων
καὶ τούτοις τοῖσι ποριστaῖς
Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ
τόδε δ' Ἀρχενόμῳ.

2) De nominibus, quale *δούλων* est, cf. Lobeck. Soph. Ai. p. 167. — Meinek. verbum ad fabulas comic. incert. retulit p. 635. Vol. IV.

καὶ φρᾶζ' αὐτοῖς ὡς ἐμὲ δεῦρι
ταχέως ἥκειν καὶ μὴ μέλλειν.

ubi Schol. *ὀνόματα κύρια. ἐπὶ δὲ πονηρίᾳ οὗτοι ἐκωμῳδοῦντο· οὐ πάντων δὲ ὁ Μύρμηξ τῶν ποριστῶν ἐστιν, ἀλλὰ δὴ οἴονται ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς. οὐδὲ γὰρ ὁ Νικόμαχος. ἀλλ' ἤτοι ὁ τραγικὸς ὑποκριτής, ἢ ὁ πολίτης περὶ ὧν προείρηται. τί δ' ἂν εἴη διδούς; τάχα βρόχους πρὸς ἀγχόνην, ἤ τι τοιοῦτον.* e quibus Schol. explicationibus nihil prorsus nec lucis neque lucri suboritur. neque improbabiliter inde Thierschius apud ipsos veteres de Myrmecis persona non constitisse sententias, arbitratur; sed quod ipse coniectura [3]) conatus est huic loco succurrere, nullo modo prabaverim. Nam neque quis ille fuerit Archenomus, novimus. Sed Nicomachum tragicum fuisse Euripidi coaequalem constat; Myrmecem audiisse Philoxenum et ipsum *τραγῳδοδιδασκάλοις* adscriptum Suidae testimonio credendum est; quid multum, irrideri utrumque una cum Archenomo fortasse eiusdem artis professore, opinor, non absonum erit suspicari. Phrynin etiam in iuventute servum fuisse, fama increbruit, atqui Schol. ad Arist. Nub. 971 hoc se non credere libere profitetur, quoniam si scivissent aut suboluissent tantum tale quid comici poetae eius aetatis, ab uno alterove eorum huius rei mentionem factam esse dubitatione careat. Quidni igitur credamus Philoxenum ob eandem caussam ludibrio fuisse Aristophàni, qui tantopere propter ficticia fortasse generis dedecora exagitavit Euripidem? Neque hoc si statuimus temporis ratio obversatur; Ranas enim docuit Aristophanes Olymp. XCIII, 4 quo tempore Philoxenus tricesimum iam annum agebat; atque haud dubie etiam artis specimina ediderat. Melanippides enim Melius, cuius et *αὐλῳδὸς* fuisse, et praeceptis in dithyrambicis componendis carminibus usus esse

3) Legendum censet: *μύκησι.* comparato Ar. Plut. 1103 (De v. *μύκης* Boeckh. C. I. I p. 134.).

traditur, apud Perdiccam Macedoniae regem per multos annos versatus, ibidem circa Olymp. XCI, 1 admodum senex decessit; quamquam ne hoc quidem cognitum habemus, num ad mortem usque praeceptoris apud eum Philoxenus commoratus sit. Apud Aristoph. Thesm. 100 quae eodem anno acta est, quo mortuum esse Melanippidem diximus legitur *Μύρμηκος ἀτραπὸς* de carmine multifariis insuetis tortuosisque artificiis mulcente auditorum aures, qualia fuisse perhibentur Philoxeni Cytherii carmina. Tamen cum apud Pherecratem quoque (Plut. de Mus. c. 30) inveniantur Timothei *ἐκτράπελοι μυρμηκίαι* [4]) in his Philoxeni tangi servitutem non ausim confirmare. Fabulam *Μύρμηξ* inscriptam docuit Posidippus. ut ex Stob. flor. XCIX, 29 et CXVI, 17 discimus; eius titulum de formica intellexit Gesnerus, at rectius, opinor, Myrmecen viri nomen fuisse, Meinek. hist. crit. p. 483 statuit. Nomen *Μυρμηκίδας* occurrit ap. Plin. Hist. Nat. VI, 21. XXXVI, 4. Cic. Acad. II, 38. Davis., Aelian. V. H. I, 17. Galen. Protr. p. 28 Willich. Simile nomen servis dari solitum fuit: *Τέττιξ*. — Cf. Berglein libr. laud. p. 8.

Sed missa hac de nominibus ipsius quaestione, ut de ipsa servitute dicam quid sentiam, eam non adeo duram fuisse puto sed mothacis aut *τροφίμου* loco habitum esse Philoxenum crediderim; qua vitae conditione ab Agesylo cum herili filio haud dubie musices etiam elementis imbutus, neque *ἀμούσῳ* prodito ingenio conspicuus factus est Melanippidi et ipsi musices peritissimo homini. Quo cum praeceptore per aliquot annos in Macedonia commoratus mortuo Melanippide aut etiam vivo si verum est, quod de loco in Ranis suspicati sumus venit Athenas annos fere quinque et viginti natus. Ol. XCII. Ibi num publico munere functus sit an privati vitam degerit nihil interest novisse. Sed poematis suis inclaruisse

---

4) Cf. R. Hanow. Exerc. Crit. p. 52 — 53.

tum praesertim temporis constat. Etenim Olymp. XCV, 3. Ithycle archonte, summo iam in honore fuisse Philoxenum Diod. Sic. XIV, 57 verbis evincitur. Fertur insuper Aristophanes ap. Plut. de Mus. c. XXX in fabula quadam introduxisse Musicam sic de Philoxeno conquerentem:

ἐξαρμονίους ὑπερβολαίους τ' ἀνοσίους
καὶ νιγλάρους, ὥσπερ τε τὰς ῥαφάνους ὅλην
κάμπτων με κατεμέστωσεν.

Sed cum praeeunte R. Hanov. Exerc. Crit p. 55. Meinekius Com. Gr. Tom. II p. 334 hos versus Aristophani abiudicatos, Pherecrati restituerit, de fabula Gerytade, unde, qui Plutarchi locum depravatum esse negabant, versiculos istos depromptos esse arbitrabantur, amplius commoneri supervacaneum foret, nisi in fragmentis ex Gerytade nobis conservatis, quanquam nominatim e dithyrambicis non nisi Cinesias perstringitur ap. Athen. XII p. 551, a. (fr. I Bergk.) tamen permulta e Philoxeni convivio petita, fere integra nobis conservata essent, qua in sententia Bergkium etiam Comment. p. 212 (Fragm. XII) fuisse video. Audimus enim profecto Philoxenum *δεῖπνον* suum recitantem his verbis: Aristoph. ap. Poll. X, 91 (cf. VII, 176) *ἄλλος δ' εἰσέφερεν πλεκτῷ κανισκίῳ ἄρτων περίλοιπα θρύμματα* (Bergk. fragm. XIII p. 1009) ap. Athen. XI p. 485, a. (cf. Poll. X, 75) *ἦν δὲ τὸ πρᾶγμ' ἑορτὴ περιέφερε δ' ἐν κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχει τε σφόδρα κυανοβενθῆ.* Nec mirum quod in hoc carmine perstringendo Aristophanes tantum studii posuerit, cum in Gerytade, comoedia quantum ex reliquiis de argumento possumus suspicari, eandem fere atque in ranis imaginem repraesentans de corruptela summaque poesis depravatione conquestus videretur. Cf. Bergk. apud Meinek. Com. Fr. Tom. II, 2 p. 1004 sqq.

Iam vero tempus est, semovendi etiam difficultatem aliquam molestissimam, quam ex Scholiastae verbis

ad Arist. Nub. v. 332 nobis subnatam video. Scilicet hic ad Aristophanis illa:

ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν νεφελᾶν στρεπταιγλᾶν δάϊον ὁρμάν

annotat: *ταῦτα δὲ εἰς Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν. τὸ γὰρ στρεπταιγλᾶν οὗτος εἶπεν.* Atque idem paulo supra ad Aristophanis versum:

κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας ἄνδρας μετεωροφένακας.

dicit: *αἰνίττεται εἰς τοὺς περὶ Κινησίαν καὶ Φιλόξενον* [5]). Iam vero Philoxenus noster, uti diximus Olymp. LXXXVI, 2 natus est. Nubes autem primum docta Ol. LXXXIX, 1. Philoxeno annum agente undecimo. Sed ne in altera quidem recensione nostrum his tactum esse verbis credibile est, quippe quod Olymp. LXXXIX, 4 quo fabulam hanc iterum imposuit incudi non nisi annum ageret quintum decimum. Eupolin quidem Suidas decimo septimo aetatis anno primam fabulam docuisse diserte tradidit; cf. Meinek. hist. crit. p. 104, sed iuvenem aut puerum potius XV annorum ita claruisse, ut Aristophanes eum suo flagello dignum putaret, vix credibile est. Ac praeterea tum Philoxenus adhuc imbuebatur Melanippidis praeceptis. His igitur difficultatibus, quo se facilius extricarent viri docti, simpliciter statuerunt Scholiastam erroris manifestum esse. Sic Meinek. histor. crit. p. 89. 228 sqq. Sed mihi non ea videtur huius potissimum scholii ratio, ut Meinekio me addicere vellem, utpote in quo sine controversia aliqua notitia ac doctrina appareat, quam ex ipso Aristophane haurire Scholiasta non potuit. Itaque si verbum *στρεπταιγλᾶν* a nostro Philoxeno, quomodo visum est, proficisci non potuit, indubie ab alio Philoxeno profectus sit necesse est. Ac vixit sane illis temporibus alius Philoxenus Leucadius cognomine, qui comicorum lasciviam nec ipse effugere potuit. Cf. Plat. ap. Athen. I p. 56. IV p. 146. Patre hic natus videtur Eryxide. Nam Philoxenus Eryxidis occurrit ap. Aristot. Nicom. Eth. III, 10. Eudem. Eth. III, 2 (coll. Problem. XXIX, 28. b.) ap. Theophil. Athen. I, b. a. Plut. Opp. Morall. p. 668 p. 1128 B. (cl. Stob. p. 394), quae si cum iis conferas, quae Suidas de Philoxeno Leucadio narrat, v. *Φιλόξενος. ὀψοφαγία. Τιμαχίδας Ῥόδιος.* p. 3797. 2767. 3564. Eryxidis filium a Leucadio non diversum esse probabile fit. Leucadii autem filius avi videtur nomen habuisse; siquidem Arist. Ran. 525 hunc tangit:

— — — *Δ. ναὶ τοὺς θεοὺς ἔγωγ' οὖν*
ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα
τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρύονα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις;
Α. Σημεῖον ἐν ταῖς ναῦσιν ὢ' μαθέστατ' ἀνεγέγραπτο.
Δ. ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾤμην Ἔρυξιν εἶναι·

Eryxis igitur hic, de quo aliunde nihil constat, si patre vicesimum fere agente annum natus fuit, atque tricesimo fere aetatis anno bilem movit Aristophani Philoxeni Leucadii natales incidunt in Ol. LXXX, 4. Scripsit autem hic Eryxidis filius, teste Platone Com. ap. Athen. I p. 5. 6 novam ciborum condendorum doctrinam, sive ut Graeco titulo utar *καινήν τινα ὀψαρτυσίαν.* Hic enim titulus est, qui solus e Platonis verbis erui potest, de *δείπνῳ* quod sibi VV. DD. visi sunt tanquam verum illius poematis nomen invenisse, nulla iniicitur mentio. Adscribam verba ipsa ex Platonis fabula desumpta, quemadmodum Meinekius ea restituit Com. Fr. II p. 672

— — — *ἐγὼ δ' ἐνθάδ' ἐν τῇ 'ρημίᾳ*
τουτὶ διελθεῖν βούλομαι τὸ βιβλίον.
πρὸς ἐμαυτόν. B. *ἐστὶ δ', ἀντιβολῶ σε, τοῦτο τί;*
A. *Φιλοξένου καινή τις ὀψαρτυσία·*
B. *ἐπιδεῖξον αὐτὴν ἥτις ἐστίν.* A. *ἄκουε δή.*
»*Ἄρξομαι δ' ἐκ βόλβοιο, τελευτήσω δ' ἐπὶ θύννον*« [6]).

---

5) Cf. Berglein l. l. p. 22.

6) Idem sentire Bergleinum video p. 70. Platonis locum imitando

Patet inde *ὀψαρτυσίαν* Philoxeni poema inscriptum fuisse, quemadmodum aliorum quoque *ὀψαρτυτικὰ* memorantur, ut Glauci Locrensis, Mithaeci, Dionysii, Euaeneti, Archestrati ap. Athen. XII p. 516, c. Contra Cytherius poema *Δεῖπνον* composuit, quod saepissime laudatur ab Aristophane, atque Athenaeo XI p. 476, c. 487, a. XIV p. 642, f. XV p. 685, d. (cl. II p. 35 d.). Cuius discriminis aliquid suboluit Bod. *Gesch. der hellen. Lyr.* Tom. II p. 319 qui utriusque hominis permutationem frequentem in eo positam putat, quod uterque Convivium poetice descripserit. De Philoxeni vero Cytherii convivio ab aliis perperam Philoxeno Leucadio auctori adscripto, disputavit Th. Bergk., qui Comment. Com. Gr. p. 211 hoc insuper optime monuit, eos, qui inde a versu 6 sequantur, hexametros, non ipsius esse Philoxeni, sed ab ipso Platone ad irridendum hominem confictos. (Meinek. T. II, 2. p. 673.) Sunt vero a v. 9 hi.

A. *βολβοὺς μὲν σποδιᾷ δαμάσας καταχύσματι δεύσας*
ὡς πλείστους διάτρωγε τὸ γὰρ δέμας ἀνέρος ὀρθοῖ.
καὶ τάδε μὲν δὴ ταῦτα. θαλάσσης δ' ἐς τέκν' ἄνειμι
* * *
οὐδὲ λοπὰς κακόν ἐστιν. ἀτὰρ τὸ τάγηνον ἄμεινον.
* * *
'Ορφών, αἰολίαν, συνόδοντά τε καρχαρίαν τε
μὴ τέμνειν, μή σοι νέμεσις θεόθεν καταπνεύσῃ·
ἀλλ' ὅλον ὀπτήσας παράθες πολλὸν γὰρ ἄμεινον.
πουλύποδος πλεκτὴ δ' ἂν ἐπεὶ λήψῃ κατὰ καιρόν
ἑφθὴ τῆς ὀπτῆς, ἢν ᾖ μείζων πολὺ κρείττων
ἢν ὀπταὶ δὲ δύ' ὦσ', ἑφθῇ κλαίειν ἀγορεύω.
τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι,
παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ καὶ στύματα μισεῖ
σκόρπιος αὖ· . . . . . .

Etenim Leucadius iste Ph. magnopere gulae atque cupediis deditus fuit, Suid. ll. ll. Stob. p. 394. Eustath. Od. ρ', 219. Plut. de occult. viv. p. 1128. Symp. 668. Clearch. ap. Athen. I p. 6. Theophil. et Chrysip. ibid. Arist. Probl. XXIX, 28. Arist. Nicom. Eth. et Eudem. ll. ll. Contra Philoxenum Cytherium, qui nonnullis *φιλιχθὺς* nominabatur (cfr. Sopater ap. Athen. infr.) Aristot. ap. Athen. I p. 6 non nisi *φιλόδειπνον* vocat; Plutarchus autem tam prudens ac sobrium ipsius dictum affert de vitand. aer. al. p. 831 f. *Φιλόξενος δ' ὁ μελοποιὸς ἐν ἀποικίᾳ Σικελικῇ κλήρου μετασχὼν καὶ βίου καὶ οἴκου πολλὴν εὐπορίαν ἔχοντος, ὁρῶν δὲ τρυφὴν καὶ ἡδυπαθείαν καὶ ἀμουσίαν ἐπιχωριάζουσαν Μὰ τοὺς θεούς, εἶπεν, ἐμὲ ταῦτα τὰ ἀγαθὰ οὐκ ἀπολεῖ ἀλλ' ἐγὼ ταῦτα. καὶ καταλιπὼν ἑτέροις τὸν κλῆρον ἐξέπλευσεν*, ut Perizonius propterea diversum facere mallet Philoxenum *μελοποιὸν* ab dithyrambico poeta. Scio quidem disertis verbis Cytherium quoque gulosum depingi a Phania Eresio, qui fere 280 a. Chr. vixit, tum a Machone Sicyonio, comico et Hegesipppo, cui Crobyli cognomen fuit, sed eos, utpote a Philoxenorum temporibus nimis remotos aut fama aut memoria deceptos esse verisimile est. Quid enim Machonis hac in re valeat testimonium, vel inde patet, quod ut comice rem ornari possit, polypi bicubitalis esu Syracusis moribundum Philoxenum finxerit, qui tamen perspicuis Suidae verbis Ephesi decessit. *Φιλιχθύαν* autem ipsius comico more ad ridiculum usque exaggeravit Sopater Parodus:

δισσαῖς γὰρ ἐν μέσσαισιν ἰχθύων φοραῖς
ἧστο τὸν Αἴτνης εἰς μέσον λεύσσων σκοπόν.

Nec tamen omnino nihil veri in hoc Machonis loco inesse dixerim; immo verba iis similia, quae l. l. morituro attribuit Philoxeno, re vera in semet ipsum Philoxenus videtur epigrammatice composuisse, quae mea quidem sententia comparatis Hermesianact. ap. Athen. XIII p. 598 verbis non dissimilibus fit probabilius. Dico haec Marchonis ap. Athen. VIII p. 341.

---

expressit Alexis Athen. IV pag. 164, b. *ΛΙΝ. δεῖξόν τί ἐστι πρῶτον; ΗΡΑΚΛ. ὀψαρτυσία, ὥς φησι τοὐπίγραμμα.*

Patet inde *ὀψαρτυσίαν* Philoxeni poema inscriptum fuisse, quemadmodum aliorum quoque *ὀψαρτυτικὰ* memorantur, ut Glauci Locrensis, Mithaeci, Dionysii, Euaeneti, Archestrati ap. Athen. XII p. 516, c. Contra Cytherius poema *Δεῖπνον* composuit, quod saepissime laudatur ab Aristophane, atque Athenaeo XI p. 476, c. 487, a. XIV p. 642, f. XV p. 685, d. (cl. II p. 35 d.). Cuius discriminis aliquid suboluit Bod. *Gesch. der hellen. Lyr.* Tom. II p. 319 qui utriusque hominis permutationem frequentem in eo positam putat, quod uterque Convivium poetice descripserit. De Philoxeni vero Cytherii convivio ab aliis perperam Philoxeno Leucadio auctori adscripto, disputavit Th. Bergk., qui Comment. Com. Gr. p. 211 hoc insuper optime monuit, eos, qui inde a versu 6 sequantur, hexametros, non ipsius esse Philoxeni, sed ab ipso Platone ad irridendum hominem confictos. (Meinek. T. II, 2. p. 673.) Sunt vero a v. 9 hi.

A. *βολβοὺς μὲν σποδιᾷ δαμάσας καταχύσματι δεύσας*
ὡς πλείστους διάτρωγε τὸ γὰρ δέμας ἀνέρος ὀρθοῖ.
καὶ τάδε μὲν δὴ ταῦτα. θαλάσσης δ' ἐς τέκν' ἄνειμι
*   *   *
οὐδὲ λοπὰς κακόν ἐστιν. ἀτὰρ τὸ τάγηνον ἄμεινον.
*   *   *
'Ορφών, αἰολίαν, συνόδοντά τε καρχαρίαν τε
μὴ τέμνειν, μή σοι νέμεσις θεόθεν καταπνεύσῃ·
ἀλλ' ὅλον ὀπτήσας παράθες πολλὸν γὰρ ἄμεινον.
πουλύποδος πλεκτὴ δ' ἂν ἐπεὶ λήψῃ κατὰ καιρόν
ἑφθὴ τῆς ὀπτῆς, ἢν ᾖ μείζων πολὶ κρείττων
ἢν ὀπταὶ δὲ δύ' ὦσ', ἑφθῇ κλαίειν ἀγορεύω.
τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι,
παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ καὶ στύματα μισεῖ
σκόρπιος αὖ· . . . . . .

Etenim Leucadius iste Ph. magnopere gulae atque cu-

---

expressit Alexis Athen. IV pag. 164, b. *ΛΙΝ. δεῖξόν τί ἐστι πρῶτον; ΗΡΑΚΛ. ὀψαρτυσία, ὥς φησι τοὐπίγραμμα.*

pediis deditus fuit, Suid. ll. ll. Stob. p. 394. Eustath. Od. ϱ', 219. Plut. de occult. viv. p. 1128. Symp. 668. Clearch. ap. Athen. I p. 6. Theophil. et Chrysip. ibid. Arist. Probl. XXIX, 28. Arist. Nicom. Eth. et Eudem. ll. ll. Contra Philoxenum Cytherium, qui nonnullis *φιλιχθὺς* nominabatur (cfr. Sopater ap. Athen. infr.) Aristot. ap. Athen. I p. 6 non nisi *φιλόδειπνον* vocat; Plutarchus autem tam prudens ac sobrium ipsius dictum affert de vitand. aer. al. p. 831 f. *Φιλόξενος δ' ὁ μελοποιὸς ἐν ἀποικίᾳ Σικελικῇ κλήρου μετασχὼν καὶ βίου καὶ οἴκου πολλὴν εὐπορίαν ἔχοντος, ὁρῶν δὲ τρυφὴν καὶ ἡδυπαθείαν καὶ ἀμουσίαν ἐπιχωριάζουσαν Μὰ τοὺς θεούς, εἶπεν, ἐμὲ ταῦτα τὰ ἀγαθὰ οὐκ ἀπολεῖ ἀλλ' ἐγὼ ταῦτα. καὶ καταλιπὼν ἑτέροις τὸν κλῆρον ἐξέπλευσεν*, ut Perizonius propterea diversum facere mallet Philoxenum *μελοποιὸν* ab dithyrambico poeta. Scio quidem disertis verbis Cytherium quoque gulosum depingi a Phania Eresio, qui fere 280 a. Chr. vixit, tum a Machone Sicyonio, comico et Hegesipppo, cui Crobyli cognomen fuit, sed eos, utpote a Philoxenorum temporibus nimis remotos aut fama aut memoria deceptos esse verisimile est. Quid enim Machonis hac in re valeat testimonium, vel inde patet, quod ut comice rem ornari possit, polypi bicubitalis esu Syracusis moribundum Philoxenum finxerit, qui tamen perspicuis Suidae verbis Ephesi decessit. *Φιλιχθύαν* autem ipsius comico more ad ridiculum usque exaggeravit Sopater Parodus:

δισσαῖς γὰρ ἐν μέσσαισιν ἰχθύων φοραῖς
ἧστο τὸν Αἴτνης εἰς μέσον λεύσσων σκοπόν.

Nec tamen omnino nihil veri in hoc Machonis loco inesse dixerim; immo verba iis similia, quae l. l. morituro attribuit Philoxeno, re vera in semet ipsum Philoxenus videtur epigrammatice composuisse, quae mea quidem sententia comparatis Hermesianact. ap. Athen. XIII p. 598 verbis non dissimilibus fit probabilius. Dico haec Marchonis ap. Athen. VIII p. 341.

τοὺς διθυράμβους σὺν θεοῖς καταλιμπάνω
ἠνδρωμένους καὶ πάντας ἐστεφανωμένους κτλ.
Hermesian. ib. XIII p. 598.
Ἄνδρα δὲ τὸν Κυθέρηθεν ἀνεθρέψαντο τιθῆναι
Βάκχου καὶ λωτοῦ πιστότατον ταμίην,
Μοῦσαι παιδευθέντα Φιλόξενον, οἷα τιναχθεὶς κτλ.
Deinde etiam hoc fortasse statui ex illis poterit Philoxenum illum Leucadium Eryxidis filium Syracusis immodico victu periisse. Utut est, notissima illa *Φιλοξένου ὀψοφαγία* de solo Eryxidis filio Leucadio intelligenda est. Itaque Aeschines etiam ap. Athen. V p. 220 B. in dialogo Callia inscripto huius Philoxeni mentionem faciens eum Anaxagorae quidem discipulum nihilominus tamen gulosum atque cinaedum fuisse hominem tradidit. „*λέγει γὰρ ὡς ὁ μὲν Προδίκου Θηραμένην μαθητὴν ἀπετέλεσεν. ὁ δ' ἕτερος Φιλόξενον τὸν Ἐρύξιδος καὶ Ἀριφράδην καὶ ἀδελφὸν Ἀριγνώτου, τοῦ κιθαρῳδοῦ, θέλων ἀπὸ τῆς δηλωθέντων μοχθηρίας καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας ἐμφανίσαι τὸν τῶν παιδευσάντων διδασκαλίαν.* quibus cum Aeschinis castigationibus optime convenit Platonis in Phaone ll. ubi per satis multos versus, quasi ex ipsius *ὀψαρτυσίᾳ* recitatis, fere *ὑποβινητιῶντα βρώματα* enumerantur. Possis etiam ex ipso hoc Aeschinis loco non improbabiliter suspicari eum inter Calliae assentatores fuisse, interque eos fortasse ab Eupolide in eo dramate exagitatum esse, cuius titulus fuit *κόλακες*, et cuius argumentum non modo in Callia ipso, Hipponici filio perstringendo maxime versatum est, sed impudentiores etiam adulatores convivasque sibi notandos sumsit. Quos inter parasitos tetigit Orestem nocturnum grassatorem (Arist. Stov. 702) Marpsiam turbulentum demagogum (Arist. Acharn. 701 Schol., Aelian. ap. Suid. v. *βομβοῦσιν*); praeter hos e splendidioribus hominibus Protagoram, totamque sophistarum gregem (Xen. Conv. p. 133. Schneid. Athen. III p. 100, b.) neque Alcibiadem omissum esse, Athen. XII pag. 535, a. testimonio

evincitur. Quod vero Philoxenum etiam Leucadium in parasitica ista convivia ab Eupolide advocatum fuisse suspicor, ea imprimis ratione adigor, quoniam Melantho poetae tragico, quem famosissimum dedecore ingluviei Calliae epulis affuisse testatur Eupolis ap. Schol. Ar. Pac. 803, memini a Clearcho ap. Athen. I p. 6 adscribi notissimum illud Philoxeni optatum, ut sibi gruis gula data sit, quo diutius deliciarum saporibus frui possit. Quae si vera suspicati sumus — accedit vero etiam alia caussa de qua infra dicetur — Philoxenus hic maxime Olymp. LXXXIX, $\frac{3}{4}$ omnium in ore atque notitia videtur versatus esse. Namque Eupolidis *κόλακες* fabula docta est Ol. LXXXIX, 3 Anaxagoras autem cuius doctrinam professus traditur Ol. LXXXI iam diem supremum obiit, postquam Olymp. LXXIX, 3 Athenas reliquerat. Fortasse igitur Platonis Phao hoc fere tempore spectata est Olymp. LXXXIX, $\frac{3}{4}$. Nam quod Meinek. Quaest. Scenn. II p. 25. Phaonem serioribus fabulis assignat Olympiadeque XCVII, $\frac{1}{2}$ actum suspicatur, tum sola coniectura nititur ad Schol. Arist. Plut. 179 tum propterea minus recte excogitatum videtur, quoniam Ol. XCIII, 3 iam filium huius Philoxeni, Eryxin, irrideri ab Aristophane vidimus.

Igitur haec fere sunt, quae comperta habemus de Philoxeno Leucadio, quem ab ipsis antiquis saepissime cum Cytherio Euletidae filio commixtum videmur. Atque hunc quidem puto, ut redeam ad Aristoph. Nub. 332 subintelligi debere ad Schol. h. l. Iam, quam lepide iocatur Aristophanes de ipsius notissima ingluvie, alludens fortasse ad ipsius *ὀψαρτυσίαν* his verbis: *κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν ἀγαθᾶν, κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν*, iam quam commode tangit Anaxagorae disciplinam; qui cum de singulis naturae phaenomenis multa cogitavit, tum potissimum hoc statuit: *ὁμοῦ πάντα χρήματα ἦν*, quod hoc loco etiam intellegere suadet Schol. 334 *ἑνὸς τὸ πᾶν εἶναι φάσκοντος.* Quod vero Scholiasta

διϑυραμβοποιὸν vocat Philoxenum illum hoc nihil difficultatis continet, nam Clearchus quoque ap. Athen. I p. 6 et Suid. p. 3797, a. Leucadium Philoxenum dithyrambicum poetam vocant: quin etiam a priori conservatum est hymni cuiusdam initium ab eodem in nuptiis Ephesi cantati: „*Γάμε ϑεῶν λαμπρότατε.*“

Sed his digressionis loco, quamquam fortasse non importune monitis, ad Cytherium revertimur Philoxenum. Videtur hic ad Ol. XCVI, 2. Athenis commoratus, postquam contra Carthaginienses a Dionysio prospero Marte debellatum est, in Siciliam colonus transmigrasse, ibique statim post adventum in notitiam ac familiaritatem venisse Dionysii tyranni, qui Ol. XCIV, 4 rerum eadem qua Pisistratus olim astutia potitus ad Olymp. CIV, 1 usque et vitam et tyrannidem produxit Notissimae sunt per totam antiquitatem Siculae illae dapes lautissimae. In his igitur conviva ac compotator factus Dionysio, videtur inde materiem collegisse nobilis illius pangendi carminis, quod *Δεῖπνον* inscripsit, ad cuius similitudinem ab Aristophane multa composita videri in Gerytade fabula, iam supra monuimus. Nec tamen Philoxenus diu gratiosus remansit Dionysio, sed „ut Croesum legimus ideo e regno suo expulisse Solonem praecipitem, quia blandiri nolebat, sic etiam Dionysius fertur Philoxeni mortem intentasse, cum eum recitantem proprios versus, absurdos et inconcinnos, cunctis applaudentibus solus audiret immobilis.“ [Cf. Ammian. Marcell. XV c. 15. Cic. ad Attic. IV, 16. Lucian. adv. indoct. Tom. II p. 768. Cognat. de merced. serv. Tom. I p. 351. Calumn. non tem. cred. Tom. I p. 851. Gemist. Pletho. hist. L. I. Aristid. Tom. II p. 308, 9. Dindorf. Schol. Arist. Orat. p. 268. 264. Frommel. Tzetzes. Chil. X, 358. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532. 35. Bekk. Mich. Apostol. VII, 70. XIX, 26. Diogen. Adag. VIII, 54. Proverb. Vatic. Cent. IV, 37. Prov. Metric. 1339. Schott. Suid. p. 1624, D. 422, C. 3797. Gaisf.] Iratus Dio-

nysius coniecit eum in lautumias, qui carcer est Syracusis in Epipolis situs. Dorvill. Sicil. antiq. p. 181 sqq. cl. Cic. Verr. V, 27. 55 ibiq. editt., Aelian. Lib. XII, 44. Cuius facti cum brevi post sese poenitere simularet rursum accersivit, Philoxenus autem male simulatam gratiam perspiciens, veramque tyranni sententiam suspicatus, quasi edoctus infortuniis, ne rursum in mala incideret, laudaturus sit Dionysii invitis Musarum numinibus edolata carmina, reduci in carcerem maluit, tyrannoque respondisse fertur versus cuiusdam exitum: — — *οἶκος φίλος οἶκος ἄριστος.* Sunt etiam qui Philoxenum propterea in lapidicinas coniectum tradant, quia tragoediam a Dionysio ipsi ad abstergendas maculas commissam, melius emendari posse negaret, nisi una per totam chartam atra deducta lineola. Ad quam traditionem pertinet locus a nemine hac in re respectus Schol. Tzetz. Chil. XII p. 233. ap. Cramer. Anecd. Oxon. III p. 373. *Κατακοπρώσας τὸ βιβλίον καὶ χιασμῶν Φιλοξένου ποιήσας ἐπάξιον κοπρίας οὐκ οἶδας γράφειν ἀλλὰ κοπρίους.* qui locus etiam propter duo vocabula memorabilis est, quae desunt in lexicis: *κατακοπρώσας* et *χιασμῶν.* Solus Phanias Eresius ap. Athen. I p. 6, f. p. 7, a. Philoxenum propter stuprum cum Galatea Dionysii amica commissum in carcerem migrasse tradidit, cuius tamen auctoritati non multum tribuo, licet Schol. quoque ad Athen. Plat. p. 88. Hemsterh. consentire videatur. Atque reiectum in carcerem, aufugientem hinc Tarentum se contulisse aut Siciliae aut Italiae urbem, unde frustra eum ad se revocare Dionysius studuit, omnes consentiunt. — Pertinet huc quod apud veteres de *Φιλοξένου γραμματίῳ* passim invenitur enarratum. Dicitur enim identidem invitanti tyranno, nihil nisi chartam remisisse, quae tota uno signo hoc: *O* esset impleta — errat enim Schol. ad Aelii Aristid. Orat. p. 364. Frommel. *ὥστε τὸ σχῆμα τοιοῦτον γενέσϑαι ȣ* ad indicandam ipsius constantem in perseveranda negatione voluntatem. Narratur res in

Prob. Vatic. Cent. IV, 37. Schott. et a Suid. l. l. ubi olim fuit *ᾱ.* pro quo Scalig. ad Euseb. p. 107 legebat *οὖ* notans: *οὖ* esse nomen literae *O.* Eodem pertinere versum Auson. Epist. XXV.

> Una fuit tantum, qua respondere Lacones
> Litera et irato regi placuere negantes.

censet Boeckh. Corp. Inscr. I p. 43, qui pro vocula *οὐκ* etiam *OK* e marmore Sandovic. annotat, et ex dubio Leucadio titulo *OϘ.* Sed, quod ad rem ipsam spectat Schott. ad Prov. Vatic. Cent. IV, 37 p. 321 annotat, recte sibi videri in hoc loco narrari de Italiae Tarento, quae ap. Suidam (p. 3797) male de Siciliae, cui viri docti opinioni non sic temere subscribere velim, cum ap. Plut. de vit. a. al. p. 831 narretur, reliquisse Philoxenum *κλῆρον* suum Siculum, quia subdulcem illam, atque delicatam vitam non nisi detrimento musicarum artium videret venalem. Haud dubie igitur postquam lapidicinas effugit in agrum suum Siculum reversus est, quam coniecturam aliquatenus sustinere videtur Schol. Plut. Ar. p. 88. Hemsterh. *φυγὼν δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Κυθήρων.*

Sed priusquam in enarranda Philoxeni vita progredior, iterum ad liquidum perducenda erit Scholiastae quaedam ad Arist. Plut. p. 58 de Philoxeno nostro traditio, per quam in similem fere ei difficultatem illabimur, quam paullo ante e medio sustulimus. Ait Scholiasta: „*αὕτη δὲ θυγατὴρ ἦν Τιμάνδρας ἥτις ἐξ Ὑκάρων τῆς Σικελίας ἦν. ταύτην δὲ Φιλοξένῳ τῷ διθυραμβοποιῷ δέδωκε Διονύσιος ὁ ἐν Σικελίᾳ τύραννος. εἰς Κόρινθον οὖν ἦλθεν ἅμα Φιλοξένῳ καὶ ἐπίδημος ἐκεῖ ἐγένετο καὶ ἐφιλήθη ὑπὸ πάντων.* Quid vero? quod iam Alcibiades eandem Timandram in bellis circumduxisse secum fertur una cum Theodota Attico scorto, quorum consuetudini igitur ab Ol. XCI, 4 usque ad Olymp. XCIII, 2 assueverit necesse est. Iam fingamus Timandram. cum ab Alcibiade primum amari coeperit, annos

habuisse XX; eo tempore quo effugisse cum Philoxeno dicitur minime quadragesimum agebat quintum; atque vix dignum, quod tyranno acceptum referretur, donum esse potuit. Itaque si verum est (— et quidni credamus verum esse?) Philoxenum aliquem cum Timandra Laidis scorti matre e Sicilia Corinthum appulisse, alius rursum hic fuit Philoxenus, non Cytherius sed Leucadius, quem Alcibiadis non coaetaneum tantum, sed convivam etiam fuisse in Calliae epulis iam supra diximus. Scheibel de Corintho in „*Beiträge zur genauern Kenntniſs der alten Welt*“ Tom. I p. 197 et Bode *Gesch. der hell. Dichtk.* T. II p. 318 scholiaste verbis nihil diffidunt. — Versabatur igitur alter quoque Philoxenus haud dubie per aliquod tempus in Sicilia, neque caussa est, cur propterea dubitationem suscitaret D. Wyttenbachius l. l. Quidni enim gulosus iste ganio profectus in Siciliam sit ob artem coquinoriam eo tempore famosissimam (conf. Arist. Daetal. ap. Athen. XII p. 327, c.) quem constat ex Clearcho quoque, in patria aliisque urbibus circumambulari solitum esse, gulae gratia. Immo de eodem Philoxeno Plutarchum intelligo de occ. viv. pag. 199 Hutt. [7]) ubi vel cum Siculo lucrone ac parasito, Gnathone, coniunctus exhibetur ac comparatur. Hunc igitur ex Sicilia decedentem puto cum Timandra scorto venisse Corinthum, urbem per totam antiquitatem ob effeminatam luxuriem celeberrimam, hunc porro in Graecia inter Calliae comites fuisse, eundem denique cum aliquando Ephesi ad epulas non invitatus venisset, hymenaeum supra laudatum cecinisse, ad summam audientium delectationem. Sane neque hic a Dionyso tyranno potuit Timandram accipere, at hoc facile finxit, qui modo scor-

---

7) *τοὺς μὲν γὰρ περὶ Φιλόξενον τὸν Ἐρύξιδος καὶ Γνάθωνα τὸν Σικελιώτην ἐπτοημένους περὶ τὰ ὄψα λέγουσιν ἐναπομύττεσθαι ταῖς παρόψισιν ὅπως τοὺς συνεσθίοντας διαστρέψαντες, αὐτοὶ μόνοι τῶν παρακειμένων ἐμφορηθῶσιν.* — Cfr. A. Meinekius Philol. Exerc. in Athen. Spec. I p. 24.

tum fuisse Cytherii Philoxeni putaret. Accidit quod in sequentibus etiam Schol. l. l. tempora et nomina confundit, quibus detegendis erroribus multus est HEMSTERHUSIUS, ac certe rem mihi videtur satis ad liquidum perduxisse.

Post fugam Siciliensem Cytherium Philoxenum aliquando Colophonti commoratum esse, Hermesianax ap. Athen. XIII p. 598 testatur. Eundem Ephesi mortem obiisse Suid. v. *Φιλόξενος* tradidit. Atque Ephesum ab eo potissimum petitam esse, mirum non est, nam praeter Dianae cultum, Dionysi cultus ibidem florentissimus fuit, teste disertissimo Dionys. Perieget. v. 839 — 846 pag. 753. BERNH.

οὐ μὰν οὐδὲ γυναῖκας ἀνόσσεαι, αἳ περὶ κεῖνο
θεῖον ἕδος χρυσοῖς κατ' ἰξύος ἅμμα βαλοῦσαι
ὀρχεῦνται θηητὸν ἑλισσομένοι περὶ κύκλον.
Εὖτε Διωνύσοιο χοροστασίας τελέοιεν.

Cfr. Pausan. II, 7. 6. WELCKER *Nachtr.* p. 198. GUHL Ephesiac. p. 127. 28. Praeterea vero nescio an insula Cythere arctiori quodam vinculo connexa cum Ephesiis fuerit, cum Alexandri etiam Cytherii *ψαλτήριον* propter multas chordas notabile Athen. XV p. 183 tradat inter ornamenta templo Ephesiae Dianae consecrata fuisse. V. GUHL l. l. pag. 168 not. 55. Quo auctore VOSSIUS Inst. Poet. II p. 97. Philoxenum Dionysio satyricae poenas morte solvisse referat, me fateor nescire: „Quam male ait, interdum satyricis (?) cesserit ita ludere in viros principes, arguit Philoxenus satyricus(?) qui in Satyrico per Cyclopem signarat Dionysum regem, — quae res ipsa vita poetae stetit(?).“

Ceterum duo isti Philoxeni non soli in comoediis perstringuntur, sed occurrit praeterea apud comicos tertius Philoxenus *Πτερνοκοπὶς* cognominatus, et quartus denique Diomeensis. Philoxeni Pternocopidis primum mentionem facit Axionicus comicus in Chalcidico ap. Athen. VI p. 299, f. (cl. VI p. 241, e), ubi Parasitum inducit,

qui se iuvenem cum Philoxeno Pternocopide parasiticam artem factitasse gloriatur his verbis (MEINEK. Tom. III p. 534 fr. I.):

Ὅτε τοῦ παρασιτεῖν πρῶτον ἠράσθην μετά
Φιλοξένου τῆς Πτερνοκοπίδος, νέος ἔτ' ὤν
πληγὰς ὑπέμενον κτλ.

Eiusdem postea meminit Menander in Cecryphalo ap. Athen. VI p. 241, e. ex Lyncei [8]) Samii testimonio. Denique eum Macho Comicus in scenam introduxisse fertur, eodem teste l. l. Sed de hoc uno homine duae concurrunt dubitationes, altera quae est de cognomine ipsius *Πτερνοκοπίς*, altera de ipsa hominis persona. Verum in priori quaestione pertractanda SCWEIGH. Animadv. ad Athen. Tom. III p. 409 nobis satisfecisse videtur, qui non modo DALECAMPII interpretationem: „pernarum discissor ac pernicies“ probavit, sed ubique etiam *Φιλόξενος ἡ Πτερνοκοπίς* unice veram esse lectionem putat. Deinde vero quod ad hominis personam spectat MEINEK. hist. crit. p. 418 ubi Axionici fabulas recenset in laudatis Axionici versibus Philoxenum Eryxidis filium arbitratur intelligendum esse, indeque etiam conclusionem fieri post de Axionici aetate, novam comoediam nondum attigisse visa. Cui v. d. opinioni eo libentius assentior, quo, quae Lynceus Samius ap. Athen. VI p. 241 BC. de Pternocopide proferat, melius in Leucadium quoque cadant. Nam etiam huius dicta venustatis et salis plena multa ferebantur, neque idem videtur hominibus odiosus fuisse, sed omnibus perquam acceptus et gratiosus; modo comminiscamur, quantis Ephesi honoribus habitus sit. Cfr. Ephor. ap. Athen. VI p. 246. Superest Philoxenus Diomeensis. Huius mollitiem Aristophanes perstringit in Vesp. v. 84.

---

8) De Lyncei Samii loco ap. Athen. p. 242. b. cfr. E. KOEPKE de hypomn. Graec. Berol. 1842. 4. p. 27 not. 1.

καταπύγων ἐστὶν ὅ γε Φιλόξενος.

et Nub. v. 690 sq.

Σω. ἄῤῥενα δὲ ποῖα τῶν ὀνομάτων; *Στρ.* μύρια, Φιλόξενος, Μελησίας, Ἀμυνίας.

Σω. ἀλλ' ὦ πονηρὲ ταῦτά γ' ἐστ' οὐκ ἄῤῥενα.

Sed Eupolidem etiam in Civitatibus et Phrynichum in Satyris eum notasse docent Scholl. Ar. Vesp. 84 ὁ μὲν πρὸς τὸν ἀγαθὸν τρόπον εἶπε τὸν Φιλόξενον, ὁ δὲ ὡς κύριον ἥρπασε. καὶ γὰρ ὁ Φιλόξενος ἐκωμῳδεῖτο ὡς πόρνος. Εὔπολις πόλεσιν· ἔστι δέ τις θήλεια Φιλόξενος ἐκ Διομείων. καὶ Φρύνιχος ἐν Σατύροις. Hinc θηλυδριῶν χορῷ adscribitur a Libanio pro Salt. XIX p. 500 D., uti annotavit MEINEKIUS Tom. II p. 514 (fr. XIV). Ceterum hic etiam Philoxenus Diomiensis haud dubie idem est atque Leucadius, Eryxidis filius, de cuius cum Timandra consuetudine supra diximus. Temporis ratio non obstat: nam tum Arist. Nub. tum Eupolidis Civitates doctae sunt Ol. LXXXIX, 2. cf. MEINEK. Tom. II p. 508. Nubes autem Aristophanis altero abhinc anno prodierunt, Ol. LXXXIX, 4 quibus annis antea vidimus, Leucadium Philoxenum maxime sub Comicorum flagellis vapulasse.

Videntur igitur apud Comicos duo postissimum castigari Philoxeni, quorum alter Philoxenus fuit Eryxidis filius, Leucadius, sed tribui adscriptus Diomeensi, cognomine πτερνοκοπίς, iunioris Eryxidis pater; alter huic aetate aliquanto posterior Euletidae filius, Cytherius aut Heracleota, dithyrambicus poeta. His denique multi alii addi possunt homonymi. Tertius est Philoxenus Siphnius de quo Pollux IV, 66 τὸ μέντοι σιφνιάζειν καὶ χιάζειν τὸ περιέργοις μέλεσι χρῆσθαι ἀπὸ Δημοκρίτου τοῦ Χίου καὶ Φιλοξένου τοῦ Σιφνίου, ὃς καὶ Ὑπερτονίδης ἐκαλεῖτο. nisi cum MEINEK. hist. crit. p. 89 in not. corrigendum erit: Φιλοξενίδου aut Θεοξενίδου quo Suid. ducit III p. 670. BERNHARD. Δημόκριτον τὸν Χῖον καὶ Θεοξενίδην τὸν Σίφνιον πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξαι

τὴν ἰδίαν ποίησιν. v. JONS. Scr. hist. phil. I, 14. 8 p. 90 p. 67. PORSON. Miscell. p. 29 ed. KIDD. TOUP. ad Suid. T. II p. 278 T. IV p. 482. FORKEL. *Gesch. der Musik.* T. I p. 300 sqq. et Emend. fortuit. meas p. 18. — Quartus est grammaticus [9]) ille satis cognitus, Alexandrinus cf. Suid. v. Φιλόξενος et v. Σερῆνος. cuius glossam aliquam ab Etym. GUDIAN. p. 85. 44 servatam vereor ne SCHOEMANNUS perperam Philoxeno poetae adscripserit in Catalog. Lectt. Gryphisw. 1835. 4. p. 9. Huius filium Syrianum Marinus v. Procl. p. 25 nominat. Dixit de hoc Philoxeno nuperrime M. H. E. MEIERUS in: „Commentationis Andocidiae Sextae part. tertia; sive de Lex. Rh. praef. Catal. Lectt. Halens. 1843. p. V cum not. 122 p. VII c. not. 130 p. XVIII. — Quintus est scriptor de ventis, quod suspicari licet ex Theophr. de Vent. p. 65 FURLEAN., nisi forte ibi poeta significatur. — Sextum habemus Alexandri Magni ducem ad quem regis etiam commemoratur epistola cf. Athen. I p. 22, d. Plut. Alex. Tom. I p. 667 sqq. atque eundem ab Aristotele in Oecon. II p. 29 (WECH.) commemorari puto. Φιλόξενός τις Μακεδὼν Καρίας στρατεύων δεηθεὶς χρημάτων Διονύσια ἔφασκε μέλλειν ἄγειν καὶ χορηγοὺς προέγραψε τῶν καρπῶν τοὺς εὐπορωτάτους καὶ προσέταττεν αὐτοῖς ἃ δεῖ παρασκευάζειν κτλ. — Septimum cognomine Solenistam ex piscatore tyrannum factum esse tradidit Athen. III p. 90, c. — Octavum medicum ex Celso cognitum habemus de Medicin. VII, 1 extr. „Deinde, posteaquam diducta ab aliis habere professores suos coepit; in Aegypto quoque increvit, Philoxeno maxime auctore, qui pluribus voluminibus hanc partem diligentissime comprehendit.“ Cf. C. G. KÜHN Addit. ad elench. medic. a. I. ALB. FABRIC. B. Gr. Vol. XIII p. 17 — 456 exhibitum Lips. 4.

9) De eodem praeterea cfr. GISB. KOEN. de Gregor. Corinth. praef. p. XIX — XXI, qui ibidem simul de nominis viri depravationibus in MSS. agit. — Philoxenus Sidonius citatur ap. Eustath. Odyss. p. 1784, 61. Eudoc. Ion. p. 160.

1826 — 1838 spec. XXIII. — Nonus a Polyaeno traditur tibicen VI, 10, modo ne hic quoque Cytherius intelligendus sit. — De decimo, pictore, Sillig. in catal. artific. p. 353 haec habet: „Philoxenus pictor Eretrius, Nicomachi discipulus, qui Olymp. CV rege Philippo floruit. Hinc aetas ipsius fere in Ol. CXIII inciderit, necesse est, unde aequalis habendus Apellis. Attamen vitam usque ad Olymp. CXVI pertendisse videtur, cum Plinius eum Cassandro regi picturam fecisse dicat, qui regnum Macedonicum illius Olympiadis anno secundo adeptus est (Clinton F. H. p. 150. 214) nisi quidem vocem „regi“ hoc loco non adeo urgendam esse statuas. Plinius igitur haec de eo habet (XXXV, 10. 36) „Philoxeni tabula nullis postferenda Cassandro regi picta, continuit Alexandri proelium cum Dario. Idem pinxit et Lasciviam in qua tres Sileni commessantur.“ — Undecimum C. Avienum Philoxenum Cic. ad Divers. XIII, 35 ut hospitem suum ac praeter hospitium etiam valde familiarem commendat Acilio proconsuli. — Duodecimus genere Persa servili conditione natus, qui et Xenajas Hieropolitanus, Petro Cnapheo creatus episcopus anno post Chr. 485 contra sacras imagines primus impietatis vexillum sustulit. Cf. Petav. Rat. Temp. I p. 330. 43. Vid. Cramer Anecd. Par. Tom. II p. 109. — Tertius denique decimus anno post Chr. 525 Romae consul fuit cum Probo iuniore. — Philoxenes (nisi Philoxenus scribendum) geographus, ut videtur, occurrit bis ap. Schol. Lycophr. Cassandr. 1085. 1185 *ΛΑΜΗΤΙΑΙΣ ΔΙΝΑΙΣ*] *ταῖς τοῦ Λάμητος ποταμοῦ Ἰταλίας, ὥς φησὶ Φιλοξένης.* Fortasse idem nomen restituendum Cyrilli Lexico ap. Cramer An. Paris. Tom. IV p. 184. 23 *Κάϊκος ποταμὸς Μυσίας, ὥς Δημήτριος καὶ Φιλόξενος μαρτυρεῖ.*

Sed iam ad Cytherium revertor Philoxenum de cuius vita, cum accuratius, quam factum hucusque erat ex-

posuerim, superest, ut de ingenio hominis, carminumque ipsius quae aetatem tulerunt reliquiis disseram.

Scripsit hic teste Suid l. l. et Eudoc. ap. Villois. Anecd. Gr. Tom. II p. 428 dithyrambos XXIV et Aeacidarum lyricam genealogiam. Fortasse vero ipsa illa genealogia lyrica dithyrambus fuit, quod non parvam inde probabilitatem induit, quoniam Praxillae quoque Achillem novimus dithyrambum fuisse. Omnino Achillis saepius laudationes a poetis factas esse, ex Aristot. Rh. III, 17 pag. 209 apparere videatur, *ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις, οἷον Ἰσοκράτης ποιεῖ καὶ ὃ ἔλεγε Γοργίας, ὅτι οὐχ ὑπολείπει αὐτὸν ὁ λόγος. τοῦτό ἐστιν· εἰ γὰρ Ἀχιλλέα λέγει, Πηλέα ἐπαινεῖ· εἶτα τὸν Αἰακὸν εἶτα τὸν θεόν.* Cf. Hor. Od. III, 21. 3 „Narras et genus Aeaci.“ Quod si verum suspicamur, simili modo puto hoc carmen comparatum fuisse, quam Pyth. Pind. IV quo argonautica melice decantantur. Dithyrambum: *Μυσοί* inscriptum Aristot. Polit. VIII, 7 teste composuit (— certissima enim Schneideri emendatio est pro corrupto: *μυθούς*); quo quid tentaverit, fortasse ex Imagg. Philostr. in Mysorum descriptione cognosci potest: *τί δ' ἂν εἴποις περὶ τῶν τρυγώντων, οἱ διὰ στενῆς ταύτης εἰςόδου εὐφρήσαντες ἑαυτούς, ταλάρους ἐναποτίθενται τὸν καρπὸν μάλα ἡδεῖς καὶ προςφόροι τὴν ἡλικίαν τῷ ἔργῳ. παρθένοι γὰρ καὶ ἠΐθεοι εὔϊον καὶ βακχικὸν ἐν ῥυθμῷ βαίνουσιν ἐνδίδοντες αὐτοῖς τὸν ῥυθμὸν ἑτέρου, ὃν οἶμαι ξυνίης ἐπί τε τῆς κιθάρας καὶ τοῦ λεπτὸν προςᾴδειν δοκεῖν τοῖς φθόγγοις.* Nec de Mysis conferre non iuvabit Alexandr. Aetol. fr. XIV p. 82 Cappelm. (ap. Strab. XII p. 566 XIV p. 681) *καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος.*

Οἳ καὶ ἐπ' Ἀσκανίων δώματ' ἔχουσι ῥοῶν
Λίμνης Ἀσκανίης ἐπὶ χείλεσιν ἔνθα Δολίων
Υἱὸς Σιληνοῦ νάσσατο καὶ Μελίης.

(*οἱ* sc. *Μυσοί*). Ad eundem Aristotelis locum Antonius

Viperanus Poet. c. III respiciens idem quod Aristoteles de Philoxeno narrat, memoria lapsus de Polyxeno quodam refert; quare a Vossio Instit. Poet. III p. 90 castigatur. Ceterum Schneideri coniectura commendatur etiam alterius dithyrambi titulo: *Σύρος*, quem ab eodem Philoxeno esse profectum, Hesychio s. v. *Μεσαύχενες* credidimus. „*Ἀριστοφάνης φησὶ Μεσαυχένας. νεκύας. ἀσώτους. διὰ τοῦ μ̄ γραπτέον. Μεσαυχένας, ὅτι μέσον αὐχένα πιέζει παρεβάλλοντο τὸ σχοίνιον. τραγῳδεῖ δὲ τὰ ἐν τῷ Φιλοξένου Σύρῳ.* Berglein: *περιβάλλον τὸ σχοινίον. παρῳδεῖ δὲ τὰ ἐν τῷ Φ. Σισύφῳ* (an *Σκύρῳ*?). Nulla de caussa. Legendum tamen *περιβαλλόμενον τὸ*. — *Σύρον* Nicostratus etiam scripsit teste Athen. XIV p. 615 F. 664 b., tamen nihil inde nostro poemati lucis suboritur. — De voce *τραγῳδεῖν* confr. Sinten. ad Plut. Pericl. p. 197. Meletem. III p. 69. Heindorf. ad Platon. Phaedon. p. 104. (Plut. Nic. c. 5. Demosth. 21. Artax. 18. Strab. XVII p. 813.) — *Κωμαστής* [10]) quoque aut Antigenidae aut Philoxeni poema fuit haud dubie dithyrambicum. Male enim Burett. Mem. Tom. XIII p. 302. Comastem comoediam vocat. cf. Suid. v. *Ἀντιγενίδας*. Meinek. hist. crit. T. I p. 254. Ceterum fabulas nomine *Κωμασταὶ* inscriptas multi veteres docuerunt comici, Ameipsias (cf. Meinek. hist. crit. p. 204) Eubulid. (ib. p. 421) Philippus (p. 341) Phrynichus (p. 154. 341), denique Theocriteum idyllium tertium modo *Αἴπυλος* modo *Ἀμαρυλλίς* modo *κωμαστής* inscribitur. Nec sine veri fortasse specie coniicias *Φαεθόντα* etiam inter ipsius dithyrambos exstitisse, siquidem Plin. H. N. XXXVII, 2. „Et electrum appellatum, quoniam Sol vocitatus sit Electros, plurimi poetae dixere, primique ut arbitror Aeschylus, Philoxenus, Nicander, Euripides, Satyrus [11]).“

---

10) *παρακλαυσίθυρον* lyricum fuisse hoc carmen suspicatur Berglein p. 37. 11) Ceterum huic Plinii loco medela succurrit ex Hom. Il. VI, 513 et Euphorione ap. Clem. Alex. Strom. IV, p. 207 Sylb.

Nam et Lucian. de Salt. p. 128. Tom. IV. Cogn. innuit hanc fabulam ad mimicam artis ostentationem maxime accommodatam esse: „*καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς καὶ Φαέθων καὶ αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνοῦσαι καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι.* cf. Nonn. Dionys. l. XXXVIII, 98. Nitzsch. Myth. WB. p. 1627. De Aeschyli Heliad. vid. Welcker. Aesch. Tril. p. 566 sqq. — Hi igitur non nisi IV sunt dithyramborum tituli, quibus iam quinto loco accedit *Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια*, carmen nunc pro dithyrambo nunc pro tragoedia venditatum, sed quod Aelian. V. H. XII c. 4 *τῶν αὐτοῦ μελῶν τὸ κάλλιστον* appellat. At vero nomorum quos cecinit hodie ne nomen quidem superest tamen una cum Timothei nomis certis anni diebus ab Arcadica iuventute in theatris recitatos esse, Aristoteles Polit. VIII, 7. Polyb. IV, 20. 9. Athen. XIV p. 626. b. tradiderunt.

Tot igitur tamque egregia carmina, cum nobis iniqua temporum condicio praeripuerit, ecce tibi ex alio Philoxeni poemate *Δεῖπνον* inscripto, tot apud Athenaeum undique latent reliquiae, ut non multum erraveris, si fere integrum ab ipso carmen conservatum putes. Verum ut incorrupto gaudio frui possis, ne sic quidem factum est, cum ipsa illa fragmenta in Athenaeo omnium sint difficillima ac corruptissima. Itaque Casaub. ad Lib. IV p. 470 ait: „Constat nobis ex lectione poetam mira ingenii lascivia convivium fictum a se fictis vocibus planeque insolentibus descripsisse. Ludicra enim fuit res tota, ac ridicule a faceto poeta descripta. Quare mirum non est, obscura haec esse, ut interea de mendis nihil dicam. Nos et emendandi operam omnem inanem censemus: quis enim mente se assecuturum esse speret, quod

---

Lege: Sol vocitatus sit Elector. Eandem medicinam iam Isidoro lib. XVI, 23 allatam video a Meinekio Anal. Alex. pag. 112, qui tamen Plinii locum non tetigit, licet ex hoc sua delibasse Isidorum probabile sit.

sine ratione et τοῦ γελοίου μόνον χάριν bambalio aliquis effutierit.“ Haec ille, et non solum ipse ne verbum quidem ad emendandos locos vel metrum restituendum attulit, sed sua etiam auctoritate prohibuit, ne posteri in emendandis tam desperatis locis vires ingeniumque tentarent. Paucula enim Jacobsius paucula etiam eaque satis luculenta Schweighaeuserus aggressi sunt; Raph. Fiorillo, qui de industria in Observv. critt. ad Athen. P. I p. 86 — 92 omnia Philoxenea pertractat, tametsi in tollendis quibusvis monstris ferocissimum se ac felicissimum gloriatur, tamen in levissimis metri vestigiis tute acquievit, intactaque omnia tactu asperiora reliquit [12]). Th. Bergk. deinde in Actt. Soc. Gr. Lips. 1836. ed. Funckh. et Westerm. nonnulla tractavit, complura ingeniose nonnulla satis infeliciter tentans. Postea Meinek. Comm. Grr. Fragm. Tom. III pag. 655 Epimetrum de Philoxeni Convivio addidit, ubi de metris tantum obiter disseruit, sed totam longam Athenaei eclogam XIV pag. 643, a. ita a se correctam edidit, ut perpauca nobis corrigenda ac mutanda reliquerit. Alterum tamen fragmentum, priorem · longiorem ne hic quidem aggredi ausus est, sed nonnullos tantum versus passim emendavit, illustravitque. Cf. Com. Gr. Fr. Tom. III p. 146. 637. 39. T. II p. 306. T. III p. 638. Nuperrime denique Th. Bergk. in Poett. Lyr. Graecc. (Lips. 1842. 8.) p. 851 — 860. Philoxeni quoque fragmenta omnia fere collegit et quantum potuit castigata edidit. Sunt tamen haud pauci convivii loci, quos expedire se aut noluisse aut non potuisse ingenue confitetur vir doctissimus, in quo spem nostram partim fefellit partim erexit. Nam sane

12) Tamen Fiorillo de consilio totius carminis hoc bene monuit p. 86: „videri sibi carmen post coenam cantatum ad risum commovendum, quippe quod lepidissime, quomodo tabula sit instruenda docuerit; initium vero tabulae describi lib. IV p. 146, E. 147, F. XI, 409, E. finem XI pag. 489, B. Adde Meinek. Philol. Exerc. Sp. I pag. 14. Berl. 1843. 4to.

fefellit exspectationem meam, quia quae est Bergkii in coniiciendo dexteritas, inque emendando felicitas, ita convivium ab eo omnibus mendis purgatum esse putavi, ut meam, quantulamcunque operam, quam hucusque in eadem re posueram, prorsus irritam fecerit, quamquam hoc magis gavisus essem, quam doluissem; erexit vero spem nostram, quoniam, licet complura sane egregie restituerit, haud pauciora tamen a me aut melius emendata, aut certe ad veri speciem propius adacta confiderem [13]). Sequantur igitur nunc convivii quae supersunt, et correcta, et metris restituta, et versione reddita Latina; quam ego propterea imprimis adiiciendam curavi, quia longiore commentario supersedere volui.

(Reliqua propediem edentur.)

13) Male imprimis Th. Bergkius metro consuluit in fr. 1. 4. 5, quod aperte hoc esse:

⏑ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ –.

ad fragm. ap. Athen XV p. 685 me Boeckhius monuit; cuius ego rationem sequutus etiam reliqua duo fr. ap. Athen. XI p. 487, A. XI p. 476 eidem metro adstrinxi. Similis eparcha ap. Pindar. Ol. IV str. 1

⏑ ⏑ –́ ⏑ | – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | –́ ⏑ – ⏑ – ⏒

Cf. Boeckh. de Metr. p. 183. — Neque ab Athen. XV p. 685 recte carmen Bergk. auspicatur, quoniam ἀρχὴν ποιεῖται, quae verba literis diversis exprimendas curavit, non ad totius convivii sed ad potationis tantum exordium spectant. — In errorem secum induxit Bergleinum p. 40, qui ab emendandis his locis prudenter se abstinuisse manus confitetur.

THESES.

I.

Non semper in iisdem caussis, in quibus iudicem, recuperatores quoque vel arbitrum dandi aequa Praetori erat licentia.

II.

Horat. Carm. III, I — VI, inverso paullulum ordine, in unum conglutinanda sunt, quippe quae seiunctim posita sensu prorsus careant.

III.

Aristobuli Cassandrei annus natalis in Olymp. XCIX incidere videtur.

IV.

Quae a nostris herbariis vocatur *atropa mandragora* vix putaverim eandem esse herbam, cuius apud veteres auctores haud infrequens mentio iniicitur.

V.

Trachiniae fabula, num a Sophocle profecta sit, perquam dubium est.

VITA.

Natus ego sum Guilelmus Constantinus Mauricius Schmidt, Wratislaviae anno h. s. XXIII d. XIX mensis Nov. patre Guilelmo Eduardo Mauricio, matre Bianca e gente du Vignau; utrisque superstitibus. Fidem profiteor evangelicam. Tres natus annos, cum pater iudicum collegio Suidnicensi praefectus esset, una cum parentibus commigravi Suidnicium; ubi domestica primum institutione usus, deinde scholae, quae a directore vulgo Haackiana audiebat, traditus, anno demum vitae septimo gymnasii discipulis adscriptus sum quinti ordinis, rectore tum Schoenbornio V. Cl. cui cum brevi post Wratislaviensis gymnasii ad aeden. St. Mariae Magdalenae regendi iniungeretur officium anno h. s. XXXIV successit Heldius, vir praestantissimus, qui ab eo inde tempore, quo mihi ipsius institutione uti contigit, egregia, qua est liberalitate, non modo largam mihi undecunque librorum copiam suppeditavit, sed libenter etiam privatim institutis colloquiis studiis ipsis succurrit. Decursis inde gymnasii spatiis anno h. s. XL iterum Wratislaviam petii, ubi a rectore magnifico Hahnio V. Cl. civibus academicis adscriptus, nomineque apud philosophos dato, decano tum Rohowskio, V. Cl. totus in studiis fui philologicis, quae ut potissimum eligerem adamaremque non parum

fecerat Brueckneri gymnasii Suidnicensis Conrectoris, summa, quam semper admiratus eram, rerum philologicarum scientia. Itaque scholis interfui philologicis Schneideri, Haasii, Ambroschii, Wagneri, philosophicis Branissii, historicis Stenzelii, mathematicis Scholtzii τοῦ μακαρίτου, theologico-exegeticis Middeldorpfii, cuius cum insuper etiam et consilio uti et libris quoquo die liceret, duo accesserunt haud spernenda studiorum adminicula. Verum tamen anno praeterlapso, Berolinum, quod semper in votis fuerat, lares transtuli, ibique rectore magnifico Lichtensteinio decano philosophorum tum Zumptio inter cives universitatis huiusce literariae relatus, per triennium virorum doctissimorum lectionibus interfui, ac philosophicis quidem Trendelenburgii, philologicis Boeckhii, Lachmanni, Zumptii, Gepperti, VV. Ill., Bekkeri atque Agathonis Benarii, VV. Cll. valetudine impeditus tantum per mensem fere; historicis Raumeri viri nobilissimi, et Rankii V. Ill.; geographicis Ritteri V. Cl.; mathematicis Dirksenii V. Ill., quorum omnium ego, quanta de me sint merita ac beneficia, grata usque piaque tenebo memoria. Seminarii denique philologici exercitationibus cum per plusquam biennium sodalis ordinarius interfuissem sedulo, singularem etiam Boeckhii ac Lachmanni nancisci et institutionem et consuetudinem contigit, e quibus tantam percepi utilitatem studiisque subsidium, ut, si quid in literis profecerim, his ego duumviris gratissimo animo acceptum referam.